

НАШИ ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

Тома Измирлиевъ

Роденъ е презъ 1895 г. въ гр. Кукушъ, Македония, а починалъ презъ 1935 г. въ гр. София. Братъ е на рано починалия нашъ известенъ поетъ Христо Смирненски. Тома Измирлиевъ е авторъ на много хумористични стихотворения, които носятъ псевдонима му Фома Фомичъ. Следъ неговата смъртъ, столичното голѣмо книгоиздателство „Хемусъ“ издаде една книга, въ която сж събрани най-хубавитѣ творби на Измирлиевъ. Книгата носи заглавие „Хуморъ и сатира“. Тома Измирлиевъ често пишеше въ в-къ „Щурець“ и др. хумор. страници. По случай смъртъта на Измирлиевъ, редактора на в-къ „Щурець“ — г. Райко Алексиевъ, писа за него: „Прежсналь много рано земния си пѣтъ, този високо даровитъ хумористъ все пакъ успѣ да остави много ценни творения въ областъта на хумористичния стихъ, фейлетона и веселия разказъ“.

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

— Годишната награда за най-добрия артистъ между животнитѣ въ Холивудъ е дадена тази година на едно бѣло магаре, което е познато подъ името „Кармень“. Това магаре е играло съ успѣхъ въ много филми и като награда добило една купа сено и диплома „звезда“.

— Изчислено е, че въ всички морета и океани има повече отъ 60 милиарда тона йодъ, което е, наистина, едно неограничено количество. Въ една кубическа миля морска вода се съдържа 200 тона йодъ.

— Катедралата „св. Петъръ“ въ Римъ е най-голѣмата черква въ свѣта, започната въ 1506 год. отъ папа Юлиусъ и завършена за 126 години. Тя заема едно пространство отъ 16,452 квадр. метра, дълга 184 метра съ напрѣченъ разрѣзъ 46 м. дължина. Съ кръста върху купола тя е висока 133 метра.

Първо агънце

Пакъ лжчи изгрѣха, пролѣтъ се весте, птичкитѣ запѣха, слънцето блести.

Въ малката кошара азъ отидохъ днесъ и какво заварихъ? — Мила, сладка вестъ.

Агънце игриво имаме си вече, майка му щастливо блѣе отдалечъ.

То къмъ нея тича, бѣличко до край колко го обичамъ, никой туй не знай.

Двама безъ умора дружно ще летимъ, ще кѣнтятъ изъ двора палави пѣсни.

Слънцето ще грѣе, ще цвѣтятъ цвѣтя, птицитѣ ще пѣятъ химнъ на пролѣтъта!

Симеонъ Мариновъ

МЕДЕНЪ КАВАЛЪ

И овчарьтъ пѣсеньта на своя мѣнъ каваль посрещаролѣтъта

Пленената птичка

— Два дни вече какъ тжгува мѣничката птичка, че затворена робува въ клетката самичка.

Гледа вънка какъ на воля другитѣ играятъ и за нейната неволя нищичко не знаятъ.

Тя не пѣе. Сърдчието тжжно ѝ се свива и главица подъ крилцето рошаво прикрива.

Слънцето по златна жица слѣзе отъ простори и на малкитѣ дечица сладко заговори:

— Два дни вече какъ тжгува мѣничката птичка и се мжчи... Тѣй не бива — тя ви е сестричка.

И послушаха веднага Слънчо що имъ рече. Пустнаха я да избѣга весела далече.

Пакъ изъ клонитѣ лудува съ мѣничкитѣ птички... Весель глѣчь далечъ се чува радватъ ѝ се всички!

Георги Владимировъ

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

Ланъ е рѣка въ Германия, че Липъ е марка на часовници, че Оланъ се нарича видъ северенъ елень, че думата

Хадесъ означава подземенъ свѣтъ, че

Коркъ е градъ въ Ирландия, че

Опота е синъ на Чингизъ-ханъ, че

Риадъ е градъ въ Арабия, че

Тарка е рѣка въ Унгария, че

Акела е скаутски водачъ, че

Акаба е заливъ на Червено море,

Алани е скитническо племе, че

Анеси е градъ въ Италия, че

Асуанъ е градъ въ Египетъ, че

Негой е връхъ въ Ромъния, че

Пелей е бащата на Ахилъ.

Съобщава М. Милетиевъ

НАШИ ЖИВИ ПИСАТЕЛИ

Анна Карима

Родена е презъ 1871 г. въ Бердянскъ, Русия. Баща ѝ е българинъ, а майка ѝ — украинка. Истинското ѝ име е Анна Велкова. Тя е една отъ нашитѣ известни писателки и общественички. Била е редакторка на спис. „Почивка“, спис. „Нова струя“, в. „Женски гласъ“ и др. Авторка е на драмитѣ: „Подхлъзна се“, „Надъ зида“, „Попъ Богомилъ“, „Зла свекърва“, „Посилния“, „За свободата“ и др. Нѣкои отъ драмитѣ ѝ сж играни съ голѣми успѣхъ въ Нар. театръ. Анна Карима е написала още доста книги съ разкази и повести, нѣкои по-главни отъ които сж: „Подъ натиска на живота“, „Чиста любовъ“, „Голгота“ и др. Творчеството на даровитата писателка и общественичка е голѣмо и заслужава всенародна признателност. Ето защо, група нейни ценители и почитатели сж взели инициативата да ѝ устроятъ наскоро юбилей по случай нейната дългогодишна плодovitа писателска дейностъ.

Старата баба Марта тънко и гладко издърпваше жичкитѣ отъ кжделята на хурката си, а отъ устата ѝ се лѣеха сладки и медени приказки.

Малкото ѝ внуче Боянчо седѣше до нея и слушаше приказкитѣ съ полуотворени устнички.

И чудо ставаше съ захващането на бабината приказка: — стенитъ на малката кжщица се събаряха и по нѣкакво вѣлшебство се замѣняха съ царски палати. Тогава нѣмаше стѣкла залепени съ вестникъ, нѣмаше скжсана черджица предъ огнището, нѣмаше наредени глинени блюда по полицитѣ — не — всичко блестѣше въ злато и коприна въ чудния палатъ. Всичко бѣ украсено съ скжпоценни камъни. Навсѣкжде дебели пухкави килими постилаха подоветѣ, отъ таванитѣ се спускаха разкошни полюлеи, а извънъ палата се простираха обширни градини съ цвѣтя и плодни дървета, обсипани съ зрѣли плодове. А ето и самиятъ царски синъ излиза на прага. О, какъ е облѣченъ той!!!

Чернитѣ очи на малкото внуче почватъ да блестятъ съ страненъ блѣсъкъ. Устнитѣ му се усмихватъ. Цѣ-

лото му тѣлце трепери отъ вълнение. Царскиятъ синъ!!!... — и сладко-меденитѣ думи, които излизатъ отъ устата на баба Марта, му рисуватъ картини следъ картини и той ги вижда живи, истински и очитѣ му се разтварятъ и ставатъ по-голѣми и по-черни.

— Царскиятъ синъ останалъ самъ въ царския си дворець, — разказваше баба Марта, — следъ като умрѣли въ една нощъ баща му и майка му. Той стжпялъ тжжно по мекитѣ килими, въ които потгвалъ до кокалчетата на краката си и му било тежко, тежко!!! Нѣмало я майка му да го погали, нѣмало го баща му да го посъветва какво да прави. Той гледалъ куповетѣ съ скжпоценни камъни, които стояли поглитѣ на голѣмитѣ зали, но тѣ не могли да го зарадватъ както преди, когато била майка му жива. Той слизалъ по мраморнитѣ бѣли стжпала на палатѣтъ си, ходѣлъ по по-стланитѣ съ златенъ пѣсъкъ алеи и пакъ му било мжчно. Когато минавалъ покрай плоднитѣ дървета, не вдигалъ ржка да си откжсне — не му се ядѣли...

ЦАРСКИЯТЪ СИНЪ И ФЕЯТА НА СЪНЯ

Разказъ отъ

Н. Недѣлчева

Царедворцитѣ, облѣчени въ златни одежди, идвали при него и искали да го развеселятъ, но той ги поглеждалъ тжжно и се скривалъ въ стайтѣ си, за да не вижда никой сълзитѣ въ очитѣ му. Слугитѣ ходѣли съ наведени глави и тжгували съ тжгата на младиятъ си господарь.

Довеждали му приятелки и другари, съ които той по-рано обичалъ да дружи и ходи на разходки, но сега той помахвакъ съ ржка и не искалъ никого да види. И той, и придворнитѣ му виждали, че съ нищо не могли да запълнятъ голѣмата празнота, която се явила въ сърдцето му следъ изгубването на милитѣ си родители.

Всичко ималъ — и бисери, и елмази, и скжпоценни камъни, и кадифяни дрежки, обшити съ злато, и пантофки отъ розова коприна, по които блѣстѣли скжпоценни камъни, но той пакъ тжгувалъ, мжчно му било...

Всичкитѣ царедворци се замислили, какво да правятъ и какъ да развеселятъ младиятъ царски синъ, защото той все тжгува и плачель тайно въ стаята си по изгубенитѣ си скжпи родители.

Една вечеръ, както си лежалъ буденъ въ леглото младиятъ царски синъ и си мислѣлъ за нѣжната си добра майка и за любящиятъ си баща, които никога вече нѣмало да може да види, нѣкой го докосналъ леко по рамото. Той се стрѣснналъ и обърналъ. До леглото му стояло усмихнато чудно хубаво сжщество. И докато да се опомни, чудното сжщество му заговорило съ весель и приятелски гласъ.

— Не се плашй, млади царю, азъ видѣхъ, че много тжгувашъ и ми дожалъ за тебе, защото, наистина, ти си добъръ момъкъ.

— А ти коя си? — запиталъ младиятъ царь, като се посъзвелъ малко отъ обхваляйтъ го страхъ.

говорило прекрасното сжщество. Азъ ходя нощемъ при беднитѣ дечица, хващамъ ги за ржка и ги довеждамъ тукъ, въ твоятъ палатъ, въ твоятѣ градини. Тѣ цѣла нощъ си играятъ и веселятъ, а като наближи да разсъмне, азъ ги завеждамъ отново въ леглата имъ. И когато се събудятъ сутринъ, тѣ презъ цѣлия день се радватъ на чудниятъ сънь, който сж сънували презъ нощъта, а тѣ милитѣ не знаятъ, че азъ съмъ ги довеждала въ твоятѣ палати.

— А защо си правила това? — попиталъ учудено младия царь.

— Защо ли? — засмѣла се прекрасната фея, — за да имъ създамъ радостъ. Но азъ ходя не само при децата, ходя и при затворницитѣ и ги извеждамъ нощемъ на свобода. Ако искашъ, ела тази нощъ съ мене, азъ отивамъ въ най-голѣмиятъ затворъ на твоя престоленъ градъ и ще видишъ чудни работи.

— Да, ще дойда — казалъ младиятъ царь и скочилъ веднага отъ леглото.

Набързо си метналъ една мантия, за да не могатъ да го познаятъ и тръгналъ съ прекрасната фея. Тя го

хванала за ржка и го повела тихичко презъ царскитѣ палати, извела го навънъ и тръгнали по една широка улица. Като вървѣли, вървѣли, най-после стигнали предъ едно високо сиво здание съ голѣми желѣзни врати. Имало пазачи, облѣчени цѣли въ желѣзни ризници, съ тежки шлемове на главата и дълги голи сабли въ ржцетѣ си. Но феята превела така младия царь, че никой отъ стражитѣ не ги видѣлъ. Желѣзнитѣ врати сами се отворили предъ тѣхъ и тѣ влѣзли въ тѣсенъ дворъ. После тя отворила други врати, и вървѣли по дълги тѣсни коридори и влѣзли въ една тъмна килия. Направо на пода лежалъ нѣкакъвъ човѣкъ. Феята се навела надъ него и го освѣтила съ нѣкаква чудна, вѣлшебна лампичка и младиятъ царь видѣлъ, че човѣкътъ билъ бледенъ, слабъ, измжченъ, боленъ. Клепкитѣ на притворенитѣ му хлѣтнали очи леко потреперали и се отворили. Като видѣлъ надвесенитѣ надъ него, той се усмихналъ и сякашъ искалъ да каже нѣщо. Тогава феята го помилвала леко по челото и му каза: „Стани!“ (Следва)